

mange Andre været inde paa at anke over den Maade, hvorpaa det røgter sit Hverv, fordi det ikke spiller det nationale Repertoire. Som det allerede er blevet sagt af den ærede Kultusminister og af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Halkier), vil denne Lov jo netop utvivlsomt tvinge det fgl. Theater ind paa at spille det Repertoire, som det ærede Medlem saa meget ønsker skal spilles, og jeg skal endnu blot til det ærede Medlem sige, at naar han vedblivende taler om, at det fgl. Theater saa maa spille Stykkerne daarligt og bringe dem frem i en Form, som ikke er det fgl. Theater værdigt, saa er det ærede Medlem her inde paa en Tankegang, som jeg ikke forstaar. Det er den, at det fgl. Theater bevarer, som det kaldes, sit Repertoire ved at eie det. Jeg synes, at Stykker bevarer ved at spilles, om de saa blive spillede paa alle fire Theatre paa en Gang. Hvis det ærede Medlem vilde tænke sig Muligheden af, at Holbergs Stykker blive spillede paa alle kjøbenhavnske Theatre for Dieblisset, saa vil jeg sige, at det da vilde forekomme mig og adskillige Mennesker med mig, at de derved bedst blev bevarede, hvorimod det ærede Medlem har den Tro, at de bevares ved at ligge i Arkiver og ved kun at blive spillede paa et eneste Theater. Og det ærede Medlem gaar ud fra, at det fgl. Theaters gode Stykker forringes, beskiftes og besmudsnes ved at flyttes over paa andre Scener, men det er en Opfattelse, som hører Absolutismen til, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds omtalte det. Den Tanke, at et Stykke af en dansk Digter bevares ved at blive spillet paa det fgl. Theater, men nedsettes i Værdi ved at gives paa Privattheatrene, er enevældig aristokratisk i sit Væsen, og hvis det ærede Medlem ikke mener dette, begriber jeg ikke, hvorfor han ikke saa vil give de andre Theatre Lov til at spille saadanne Stykker. Det ærede Medlem taler stadig, som om det fgl. Theater i og for sig vilde miste Noget, hvis dette Forslag bliver Lov. Det gjør det ikke. Det fgl. Theater kan spille akkurat de samme Stykker efter denne Lovs Vedtagelse som før. Forandringen bestaar kun derved, at de andre Theatre ogsaa kunne spille dem, og i, at Stykkerne ikke behøve at ligge begravede i Arkiverne, men kunne komme frem for Befolkningen. Dette forekommer mig at være den egentlige og væsentlige Fordel ved Loven, og det undrer mig, at det ærede Medlem for denne Fordels Skyld ikke vil se bort fra de andre Hensyn og tage Sagen, som den er. Jeg skal altsaa kun endnu til Slutning anbefale

Lovforslaget med den Endring, som nu er foreslaaet.

Scharling: Ja, jeg skal ikke forlænge Debatten, men blot gjøre Indsigelse imod hele den Tankegang, som det ærede Medlem underlagde mine Udtalelser og min Opposition mod Loven. Jeg kan ikke erkjende, at der virkelig vilde vindes Noget ved, som det ærede Medlem nævnte, at disse omtalte Stykker blev spillede samtidig paa alle Theatrene, thi selv om dette kunde gaa for en meget kort Tid, tror jeg, at det i Virkeligheden vilde føre til, at det meget hurtigt ikke vilde være muligt for noget Theater at spille dem. Men det ærede Medlem overser ganske, hvad jeg stærkt har betonet, nemlig den Betydning, det har for det kongelige Theaters hele Stilling og for dets Forhold overfor dets Stuepillere og Stuepillerinder, om det er i udelukkende Besiddelse af Retten til at opføre de omtalte Stykker eller ikke, og dette er et meget afgjørende Moment for mig. Jeg mener selvfølgelig ikke, at Stykker bevarer ved at henligge gjemte i Arkivet, men det maa dog ogsaa erindres, at de findes andre Steder end i Arkivet, idet de findes i Literaturen og paa denne Maade ere hele Publikum's Eie. Det, der her er Tale om, er Betingelserne for at opføre dem, og det er min Overbevisning, at det ikke vil forbedre disse Betingelser eller bidrage til, at disse Stykker komme til at indtage den Plads i Nationens Bevidsthed, som de hidtil have indtaget, og som jeg ønsker, at de fremdeles skulle indtage, naar man prisgiver dem for Alle og Enhver, og gjør det dobbelt vanskeligt for det fgl. Theater at bevare det Publikum, som det hidtil har haft.

Ordsprøveren (Brandes): Det ærede Medlem maa endnu kun bevare mig et ganske kort Spørgsmaal. Det fgl. Theater eier for Tiden alene Dehleschlägers Tragedier. Det fgl. Theater kan altsaa spille dem; men nu siger det ærede Medlem, at det har sin Betydning for det fgl. Theaters Personale, at disse Stykker eies af det fgl. Theater, og jeg vil da spørge, om det er til Nytte, naar de ikke spilles. Og hvorledes vil det ærede Medlem tvinge det fgl. Theater til at spille dem? Det ærede Medlem veed, at det kan han ikke gjøre. Naar Stykkerne ikke spilles, saaledes som nu er Tilfældet, kunne de ikke paavirke Personalet. I 3 Aar er Dehleschläger ikke naaet op til at spilles mere end 7 Gange. Hvad Betydning har det for det fgl. Theaters Per-